

PRVI MOŽ NAŠE OBČINE

Tri oporne točke

Ta čas je v življenju Rudolfa Rometa iz Velike Stare vasi obarvana z najrazličnejšo simboliko: njegovi domačiji pravijo pri Spanu, kar pomeni, da so pri tisti hiši že imeli župane; tako imenovana Kristusova leta preživlja, 33, trojka pa je tudi njegova oporna točka v življenju, prav kot bi sedel na kmečkem trinožniku: prvo nogo predstavljajo kmetija, dom in družina, drugo ustvarjalno delo, najraje z ljudmi, tretjo pa županovanje grosupeljske občine. Pravzaprav bi morali po pravici tudi reči, da ima tri enakovredne službe, ki ga vse tri hočejo celega zase: kmetovanje (je diplomirani inženir kmetijstva), delo na Centru za organizacijo poslovanja v Ljubljani (samo še korak ima do magistrskega naziva iz organizacije dela) in delo na čelu občine, ki ne pozna ne počitka in zlasti ne urnika.

– Na kaj se opirate, ko načrtujete prihodnost?

»Štiri potenciala za naš prihodnji razvoj vidim – lokacijo, ki nas z bližnjo avtocesto povezuje z republiškim središčem; pridne prebivalce; zemljo; in končno naravno in kulturno dediščino naših krajev. Ti potenciali določajo tudi program, v katerem želimo na prvem mestu razvijati podjetništvo. V ta namen moramo urediti pogoje za privatizacijo do kapitalizacije. Pridobiti moramo razvojni dinar in dati ugodne pogoje za uporabo gospodarskih con. Razen ljubljanske občine Vič smo trenutno edini, ki imamo pripravljeni dve takšni coni. Spodbuditi je treba storitveno dejavnost, v večjih krajih naj bi bili to spodnji prostori zgradb, v vaseh pa 'podjetja na dvorišču'.

– Vse to terja veliko porzidav. Vas kot kmeta ne boli srce, kadar beton zamenja pšenico?

»Srce me boli za kmetijske površine, pozidane v zadnjih 30 letih, takih imamo v občini kakih 200 hektarov! Nekaj zemlje pa je treba pozidati, zlasti v manjših vaseh moramo dopustiti možnost gradenj – nadomestnih gradenj in novogradenj – da bodo mladi ostali na kmetijah in oživili podeželje. V samem

Grosupljem pa so dolgo pozidavali dobro zemljo namesto močvirne, ker so tam pač parcele zaradi zahtevnejše gradnje na vlažnih tleh dvakrat dražje.

– Kot strokovnjak za organizacijo dela verjetno bolj celovito vidite tudi nefunkcionalno urejenost občine, ki ji načeljujete kot župan?

»Sodeloval sem kot svetovalec pri reorganiziranju brežiške, krške, sevniške, kočevske, labinske, novogoriške in še katere občine, pa tudi o naši občini je že nastalo gradivo z malce dolgim naslovom Izdelava strategije razvoja občine in predloga programa za delo občinske skupščine.

– Ta elaborat je res obsežen in bi se o njem kazalo posebej pomeniti ob drugi priliki. Zanima pa me, ali ima grosupeljska občina tudi kake širše stike ali pa smo nekako samozadovoljni za svojim plotom?

»Sredi oktobra smo bili na obisku v Borovljah in nato so Borovljani obiskali nas, na obisk pa so prišli tudi iz Trbiža, borci in tamkajšnji podjetniki. Pogovarjali smo se še s Švicarji, Kanadčani, Argentinci...

– Ali bi vas bilo ob vsem tem delu kdaj mogoče srečati tudi na traktorju?

»O, seveda! Najbolj prijetno je v jeseni, ko obiraš pridelke. Pri nas je bila vedno trdna kmetija, včasih grunt, ki se je pred kakimi sto leti razdelil na dva dela. Svoje še obdelujemo, deset hektarov je njiv, travnikov, ostalo gozd. Usmerjeni smo v živinorejo, prirejo mleka in mesa, v hlevu imamo ponavadi 25 goved, na travnikih in njivah pridelamo krmo za nje. Ostalo je pšenica, krompir... pač v okviru kolobarjenja v naših krajih, kjer je 10 do 20 odstotkov površin pod kmetijskimi pridelki, 80 odstotkov pa pod travinjami.

– Še doma pečete kruh?

»Mama ga peče. Najrajši imam njenega belega pšeničnega, čeprav je tudi svak pek po poklicu...

– Ste član Slovenske kmečke zveze in s tem Demosa? Se vam kot županu zdi težko izpolniti vse Demosove obljube?

»V rokih, ki so jih obljubljali, skoraj nerealno. Dve sta najbolj pereči: upoštevati zakonitosti na področju finančnega nadzora nad poslovanjem gospodarstva ter nadzor nad rabo prostora, druga pa popraviti krivice, ki so jih doživeli kmetje v povojnem času na tem območju.

– Je tudi v grosupeljski občini že kaj zahtevkov za vračanje premoženja?

»Že 630 je vlog za vračanje oziroma ponovno preverjanje odškodnin, gre seveda predvsem za zemljišča. A za reševanje še ni pravnih podlag, zavezuje pa nas tudi zakon o moratoriju zemljišč.

PREDSEDNIK GROSUPELJSKE OBČINSKE VLADE

Dvig podjetništva

Visoki in gibki šestintridesetletnik še nič ne kaže, da se je njegov delovnik z izvolitvijo za predsednika grosupeljske vlade podaljšal na osemnajst pa celo več ur dnevno. Odgovarja jasno, vendar ne odrezavo, prej bi lahko rekla prijazno, skoraj toplo. Pa so kljub temu njegovi odgovori trdni, prepričani, kot da bi se bil že nekaj časa v glavi ukvarjal s težavami, ki tarejo prebivalce grosupeljske občine.

– Gospod Šteger, kaj vas je najbolj žulilo, ko ste bili še »navaden« občan in ne predsednik izvršnega sveta?

»Visoke cene nekaterih storitev v javnih podjetjih, slaba pošta, premalo trgovinskih površin, relativno zamoren način življenja... Grosuplje je očitno res le nekakšno spalno naselje, kamor večina prihaja, ker je tu večja možnost nakupa stanovanj in so cene dosegljivejše. Ni tiste pristne življenjske vedrine. Kultura, šport... kar je, temelji le na požrtvovalnosti posameznikov, medtem ko je večini le za dober gmotni položaj.

– Se ne bojite, da vam bodo Grosupeljčani kot priseljence to kritiko zamerili? So nasploh zamerljive sorte?

»Lahko rečem, da Dolenjci niso zamerljivi. So pa nezaupljivi do priseljencev, tudi sam sem to že skušal. Ravno zato bi si toliko bolj želel, da bi jih naši uspehi v teh gospodarsko težkih časih prepričali tudi o zmotnosti njihovega odnosa do priseljencev!

– Kateremu občinskemu problemu bi po njegovi teži odmerili prvo mesto? Če je to sploh mogoče?

»Odločitev sploh ne bo težka! Ste že vsaj tretji ali četrti novinar, ki sem mu povedal to skrivnost: to je lokacija odlagališča odpadkov. Kjerkoli že bo, zagotavljam tudi na tem mestu, da se bo izvršni svet boril, da bo izdelano na čim višji ravni, ne da bi ogrozilo življenje v okolici.

Iščemo rešitev, ki bi veljala vsaj za dvajset let.

– Do kdaj naj bi to uredili?

»Nekako do sredine prihodnjega leta je treba pridobiti lokacijsko, tehnično in tehnološko dokumentacijo, da bi konec leta 1991 pričeli z deli. Cena novega odlagališča je tolikšna, kot dva občinska proračuna! Ravno zato prosim občane, naj pri izbiri ne nasprotujejo samo zaradi osebnih interesov, saj bodo tako rešitev zavlekli, še podražili in ogrozili možnost ekološko varnega življenja v občini!

– Katere lokacije bi prišle v poštev?

»V naslednji številki tega časopisa jih bomo že lahko natančneje razgrnili.

– Kaj pa bi lahko imenovali kot drugo in tretjo prioriteto naloge?

»Vsaj v še nekaj naselij in vasi je treba pripeljati pitno vodo in začeti kanalizacijski sistem, da bomo odplake res vodili preko prečiščevalnih naprav. Saj veste, pri nas gre

pač vse v Krko in le čistejša, varnejša, lepša Krka nam bo omogočila zakorakati tudi v tako zaželeni turizem. Tretja naloga pa je nedvomno dvig podjetništva v občini. Ker je bilo za to dejavnost doslej premalo parcel, bo treba hitro in žal z malo sredstvi pridobiti primerne lokacije in ugoditi interesom.

– Čudno, da razvoja telefonije ni na tej prednostni listi, vsaj prav pri vrhu ne. Kako to? To je vendar eden najhujših kamnov spotike!

Glavni razlog za kritično stanje telefonije je, da smo prišli šele v srednjeročni plan PTT za 1991–95. Zdaj so dogovori usklajeni, potrebnih je še nekaj podrobnosti, pri kraju pa je že projekt novega prizidka pri sedanji pošti, tako da bomo konec leta 1992 ali v začetku 1993 dobili 2.000 novih telefonskih priključkov, do leta 2000 pa celo še 10.000. Zato tega problema ni več na lestvici neresenih.

– Ob imenovanju novega izvršnega sveta so imeli največ pripomb obrtniki, češ da ni prav, ker niso zastopani v občinski vladi. Ste temu njihovu prigoru kako ugodili?

»Res so se bali, da bodo imeli premalo besede pri odločitvah. Prepričan sem, da ni tako, saj so obrtniki del gospodarstva, ki je s podpredsednikom izvršnega sveta Francijem Ahlinom dobilo v izvršnem svetu pravega moža. Poleg tega pa smo tudi že ustanovili komisijo za obrtno dejavnost pri IS, v kateri sta poleg Ahlina še dva obrtnika – ta komisija naj bi opozarjala na probleme, oblikovanje trga, skupno davčno politiko... pripravljen pa je že tudi odlok, ki znižuje davke za leto 1990 – da ne bi ostali samo pri besedah!«

KAJŠNI SO PROGRAMI ČLANOV OBČINSKE VLADE

Kaj hočemo, kaj znamo

Franc Ahlin
rojen 5. 9. 1955, dipl. ekonomist iz Grosupljeja, zaposlen v Kovina-stroju Grosuplje, v tem mandatu profesionalni član in podpredsednik IS, zadolžen za gospodarstvo.

»V času svojega mandata bom deloval nadstrankarsko in ne bom gledal, kdo kaj predlaga, ampak kaj predlaga. Ob skrajnem obsegu proračuna in z nižjimi davčnimi stopnjami bom skušal ponuditi več kvalitetnih občinskih storitev. V svoji pristojnosti bom podpiral tiste ukrepe v gospodarstvu, obrti, kmetijstvu, turizmu in infrastrukturi, ki bodo povečali dobiček podjetij in bodo v splošno zadovoljstvo in na predek občanov. Preprečeval pa bom ekološko sporne

naložbe tudi za ceno izgube trenutnih gospodarskih učinkov. Pospesheval bom ustanavljanje novih podjetij, v občino skušal dodatno pripeljati uspešno, ekološko čisto in moderno obrtno dejavnost, spodbujal vračanje obrtnikov v našo občino, za prednostno nalogo si bom zadal razvoj turistične dejavnosti v vsaki krajevni skupnosti, prednostni nalogi pa sta tudi razširitev telefonske centrale in nova avtobusna postaja. Odpiranje novih delovnih mest vidim na področju družinskih podjetij in v spodbujanju družinskih kmetij. Moj končni cilj je, da postanemo evropska občina v gospodarskem, kulturnem in turističnem pomenu.

IGOR AHAČEVČIČ
rojen 30. 4. 1962, gimnazij-ski maturant iz Bruhanje vasi, zaposlen v KZ Dobropolje, v tem mandatu neprofesionalni član IS, zadolžen za kmetijstvo in gozdarstvo.

V najbližji prihodnosti bo potrebno največ časa posvetiti čim boljši organiziranosti kmetijstva, pri čemer bo osrednjo vlogo poslovnih interes. Iz tega izhaja dobro or-

ganizirana družinska kmetija z dopolnilnimi dejavnostmi, za katero bo stala prenovljena in na nove, zdrave odnose postavljena zadruga, ki bo morala skrbeti za boljše življenje lastnika zadruge.

Gospodarske razmere, v katerih živimo, bodo gotovo narekovale tudi večjo kontrolo nad vlaganji v kmetijstvo. V smislu prenove odnosov v kmetijstvu pa bo potrebno najprej poskrbeti za popolno zaščito kmetijskih površin in za ureditev premoženjskih odnosov, kar je temelj za kakršnokoli ustvarjalno delo. Pomen združništva je v tem, da krepki posamezniku lastninsko zavest in skozi ta moment vzpodbuja človeka k delu.

Uresničitev vsega tega pa bo odvisna od republiške po-

litike in njenih usmeritev glede vlaganj, davčne politike, ki naj bo vzpodbujevalna in odnosov na tržišču. Prav zato je še kako nujno čim bolj resno pristopiti k dobri organiziranosti kmetijstva v celoti.

FRANC JAVORNIK
rojen 13. 5. 1956, dipl. pravnik iz Grosupljeja, zaposlen v upravnih organih občine, v tem mandatu profesionalni član IS, odgovoren za obče zadeve.

»Obča uprava predstavlja neki splošni, generalni pojem za upravo kot celoto. Podpiram prizadevanja predsednika IS za izboljšanje dela upravnih organov

v občini, čim hitreje reševanje stvari, primerno kadrovsko sestavo, treba pa je misliti tudi na ustreznejše družbenoekonomske pogoje delavcev v državnih organih. Sodim pa, da je treba vsak

radikalen poseg v institucionalne mehanizme globalno oceniti – tako potrebe kot stanje – in na temelju tako ugotovljenih zahtev doseči čimprejše rezultate po prioriteti potreb.

MAJDA MOŽE
rojena 9. 2. 1957, organizatorka dela z Vira pri Stični, zaposlena v Livarju v Ivančni Gorici, bo v tem mandatu neprofesionalna članica IS, zadolžena za družbene dejavnosti in informiranje.

»Edini cilj in edina podlaga za delo mi bodo interesi občanov, čeprav se zavedam, da so družbene dejavnosti pogojene tako s političnim kot še bolj z gospodarskim položajem v občini in republiki. Želim si, da bomo imeli toliko samokritike, da bomo ugotovili, kaj znamo, kaj hočemo in kaj zmoremo; da

bomo po končanem delu brez strahu odšli v varstvo po svojega otroka, ki nas bo z nasmehom pričakal, da bomo z veseljem spremljali svojega učenca, kako si nabira znanje, nadarjenega otroka vključili v posebne programe, skupaj z ostarelimi starši vedro opazovali njihovo tretje življenjsko obdobje, zavestno preventivno skrbeli za svoje zdravje in lahko odšli k zdravniku, ne da bi morali več ur čakati na pregled, v najbližji knjižnici segli po najnovejši knjigi, v soboto zvečer obiskali zanimivo kulturno prireditev in si ob koncu tedna privoščili tudi sprehod v čisto naravo ali si ogledali katero od ohranjenih kulturnih znamenitosti. Borila se bom, da bo imela vsaka družinska celica v občini ne le to možnost, ampak da bo tudi osveščena, da je to zanjo koristno in potrebno.

JOŽE NOVAK
rojen 22. 9. 1957, dipl. inž. krajinske arhitekture iz Grosupljeja, v tem mandatu profesionalni član IS, zadolžen za urejanje prostora in varstvo okolja.

»Čas je, da se zavemo, da ima prostor svoje zakonitosti, ki so drugačne od dnevnih ekonomskih razmer. Vsak poseg v prostor je dolgotrajen – če ne celo trajen – zato je zanj potreben večji premislek. Fizične spremembe, za katere se dogo-